

ŽUPNE OBAVIJESTI

PONEDJELJAK -sv. Brigita- 7.30 + Skupnjak Anica i Petar i Hrman Ivan

UTORAK - 7.30 + Skupnjak Magdalena, Florijan i Stjepan

SRIJEDA -kapelica- sv. Jakov st. ap. -7.30 + Mišak Tomo god.

ČETVRT. -sv. Joakim i Ana- 7.30 + Čajevec Ana, Ivan i Branimir Vugrinec

PETAK - 7.30 + Skupnjak Stjepan god. (Dravska)

SUBOTA – 19.00 + skupna sv. misa – popis na oglasnoj ploči!

NEDJELJA – 17. KROZ GODINU

7.30 + župna

9.30 + Videc Stjepan god. i Marija

11.00 + Skupnjak Ivan (Ludbreška)

ŽUPNE AKTIVNOSTI: Dječji zbor u **subota** u 18.00

Sveti Joakim i Ana su supružnici, kršćanski sveci, roditelji Blažene Djevice Marije. Katolička crkva ih se spominje 26. srpnja. Njihovo ime prvi put se spominje u Jakovljevom protoevanđelju. Iz prvih osam poglavlja toga spisa saznajemo o Marijinom čudesnom rođenju. Sveti Joakim prikazan je kao vrlo bogat, ali pobožan čovjek koji je svoje prihode dijelio na dva dijela, jedan je dio davao narodu, a drugi prinosisao kao žrtvu Gospodinu za otpuštanje svojih grijeha. Jednog dana u hramu, prinoseći svoju žrtvu, neki Ruben mu je stao predbacivati što sa svojom suprugom Anom nema djece jer nijedan pravednik nije ostao bez potomaka. Zbog toga se Joakim na četrdeset dana povukao u pustinju posteći i moleći kako bi od Gospodina isprosio potomka. U međuvremenu se i Ana molila Gospodinu da njoj i njenom suprugu učini čudo kao nekada Abrahamu i Sari. Ukazao joj se Božji anđeo i navijestio da će dobiti dijete. Po anđelu je i Joakim pozvan da se iz pustinje vrati kući. U zahvalu Gospodinu prinio je za žrtvu deset jaganjaca. Bogato je darovao i svećenika i narod. Ana je u velikoj starosti rodila kćerku i dala joj ime Marija. U trećoj godini roditelji su je prikazali Gospodinu. Sveti Joakim zaštitnik je svih kršćanskih očeva i djedova, a sveta Ana svih kršćanskih majki i žena u trudnoći, braka, supružnika bez djece, udovica, domaćica, radnica, tkalja, krojača, stolara, rudara, siromaha, zlatara. Utječe joj se za sretnu ženidbu ili udaju, za brojnu djecu i sretan porod, za nalaženje izgubljenih stvari i za kišu te protiv vrućice, glavobolje, bolova u grudima i truhu i protiv nevremena.

ŽUPA MAJKE BOŽJE SNJEŽNE - TRNOVEC

ŽUPNI LISTIĆ

Godina IV.

broj 35 (191)

22. srpnja 2012.

16. NEDJELJA KROZ GODINU

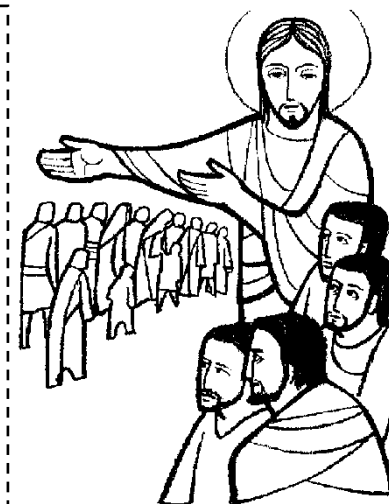
Psalam 23

**Gospodin je pastir moj:
ni u čem ja ne oskudijevam!**

Gospodin je pastir moj;
ni u čem ja ne oskudijevam;
na poljanama zelenim
on mi daje odmora.
Na vrutke me tihane vodi
i krijepi dušu moju.

Stazama pravim on me upravlja
radi imena svojega.
Pa da mi je i dolinom smrti proći,
zla se ne bojim jer ti si sa mnom.
Tvoj štap i palica tvoja
utjeha su meni.

Trpezu preda mnom prostireš
na oči dušmanima mojim.
Uljem mi glavu mi mažeš,
čaša se moja prelijeva.
Dobrota i milost pratit će mene
sve dane života moga.
U Gospodnjem ću domu prebivati
kroz dane mnoge.

Ulazna pjesma

Evo, Bog mi pomaže,
Gospodin krijepi
život moj.
Od srca
rado ću ti žrtvovati,
slavit ću
ime tvoje,
Gospodine,
jer je dobrostivo.

Urednik: Marko Domiter; Odgovara: Josip Hadrović, žpk.

srpanj, 2012., web: www.zupa-trnovec.hr e-mail: zupnilistic.trnovec@gmail.com,

MOLITVA SRCA

“Moliti znači spustiti se od razuma u srce i tamo proboraviti pred licem uvijek prisutnog i sveznajućeg Gospodina, koji u tebi stanuje.”

Hezihatska molitva koja vodi do takvog mira, u kojem duša može boraviti s Bogom, je molitva srca. Za nas, koji smo više usmjereni na razum, vrlo je važno učiti moliti srcem i iz srca. Pustinjski oci pokazat će nam put. Iako oni nisu stvarali teoriju molitve, njihove konkretne zgode i upute daju nam građu od koje su kasniji pravoslavni pisci izgradili vrlo izrazitu duhovnost. Duhovni pisci s brda Sinaja i Atosa te Starci iz Rusije devetnaestoga stoljeća, ukorijenjeni su u pustinjačkoj tradiciji. Najbolju formulaciju za molitvu srca nalazimo u riječima ruskog mistika Teofana Samotnika: «Moliti znači spustiti se od razuma u srce i tamo proboraviti pred licem uvijek prisutnog i sveznajućeg Gospodina, koji u tebi stanuje». To je bila središnja misao hezihazma kroz sva stoljeća. Molitva je stajanje pred Bogom s razumom u srcu, to jest u onoj točki našeg bića gdje nema ni razdjeljenja ni razlike i gdje smo sasvim jedno. Tu stanuje Duh Božji i tu se događa veliki susret. Tu govori srce srcu, jer tu smo pred licem sveznajućeg Boga, koji u nama stanuje.

Ovdje nam mora biti jasno, da riječ srce upotrebljavamo u punom biblijskom značenju. U običnom govoru riječ srce označuje mekoću. Označava sjedište osjećajnog života. Izrazi «puca mi srce» ili «srdačno» pokazuju da srce često promatramo kao mjesto topline, mjesto osjećaja, nasuprot hladnom razumu, odakle ishode naše misli. Ali u judeo-kršćanskoj tradiciji riječ srce označava izvor svih psihičkih, emocionalnih, intelektualnih, voljnih i čudorednih snaga.

Iz srca izviru neprepoznatljivi impulsi kao i svjesni osjećaji, raspoloženja i želje. I srce ima svoje razloge i središte je opažanja i spoznaja. Konačno, srce je sjedište volje. Stvara planove i donosi dobre zaključke. Tako je srce središnji i sjedinjujući organ našeg osobnog života. Srce nam određuje osobnost i zato ono nije samo mjesto gdje stanuje Bog, nego i mjesto kamo su usmjereni najžešći napadi Sotone. To srce je mjesto molitve. Molitva srca

je molitva koja se diže Bogu iz središta osobnosti te stoga zahvaća cijelu našu ljudskost.

Jedan od pustinjskih otaca, Makarije Veliki, rekao je: «Glavna je zadaća atleta (to jest monaha) ući u svoje srce». To ne znači da monah treba pokušati moliti samo osjećajem, ali bi on trebao težiti za tim, da mu molitva preoblikuje cijelo biće. Najdublja je spoznaja pustinjskih otaca, da ulaz u srce znači ulaz u kraljevstvo Božje. Drugim riječima: put k Bogu vodi kroz srce. Izak Sirac piše: «Teži za tim da uđeš u riznicu... to jest u svoju nutrinu, i tu ćeš otkriti nebesku riznicu, jer to je jedna te ista riznica. Ako ti uspije ući, vidjet ćeš obadvije. Ljestve po kojima se uspinje u to kraljevstvo skrivene su u tebi, u tvojoj duši. Budeš li se čuvao grijeha, otkrit ćeš prečke tih ljestava po kojima ćeš se uspinjati.»

A Ivan Karpatios kaže: «U molitvi se mora računati na mnoge muke i borbe, da bi se došlo do duhovnog raspoloženja u kojem prestaje svaka rastresenost; to je nebo u srcu, mjesto gdje u nama živi Krist, kako nam tvrdi apostol».

Kroz svoje izreke upućuju nas pustinjski oci na vrlo mistično gledanje molitve. Odvrćaju nas od naših vježbi, koje samo jačaju razum i koje u Bogu gledaju problem s kojim se trebamo sučeliti. Pokazuju nam, da prava molitva prodire u srž naše duše i ne ostavlja ništa netaknuto. Molitva srca je molitva u kojoj svoj odnos ne možemo ograničiti na zanimljive riječi ili pobožne osjećaje. Takva molitva preobražava – to je njezino svojstvo – cijelo naše biće u Krista i to upravo zato, što nam otvara oči za istinu o nama samima i istinu o Bogu. U svom srcu se prepoznajemo kao grešnici, koje okružuje Božje milosrđe. Iz tog unutarnjeg gledanja vapimo: «Gospodine Isuse Kriste, Sine Boga živoga, smiluj se meni grešniku!». Molitva srca nagoni nas da apsolutno ništa ne skrivamo pred Bogom i da se bez pridržaja prepustimo njegovu milosrđu.

Tako je molitva srca molitva istine. Ona razotkriva mnoge iluzije o nama samima i o Bogu te nas dovodi do istinskog susreta između grešnika i milosrdnog Boga. Po toj istini dolazimo do mira jednog hezihaste. U onolikoj mjeri u kojoj se ta istina usidri u našem srcu, bit ćemo manje rastreseni svjetskim mislima, a naše će nas srce kao i sve stvorenje, utoliko jasnije i bistrije upravljati prema Gospodinu. Tako će se u našoj molitvi ostvariti Isusova riječ: «Blaženi čista srca, oni će Boga gledati» (Mt 5,8). Napasti i borbe trajat će do kraja našeg života, ali ako smo čista srca, i u nemirnom ćemo životu nalaziti mir.

(preuzeto s bitno.net)